

על משכנות הררועים

ר"י: "התנוני כדרכי אטתיך הראשונים, שקבלו תורתו וטמרו מטמרתו ומצותו, ולכי כדרכיהם"

מכבונו של רבינו מרן הגאב"ד הגאון הגדול רבי צבי פרידמן שליט"א

גליון מס' 11 אייר תש"פ

← מסורת ההלכה →

שיעור יום ב' פרשת תזריע מצודע תש"פ

בדין ספירת העומר ע"י אשה

המצוה בלא כוונה, אמורים, דוקא באיש שמצווה על המצוה, אך באשה שאינה מצווה, ואין לה ענין לצאת בזה, מהיכ"ת, לומר, שתצא בלא כוונה למצוה כלל, דאצל אשה, דווקא כשמכוונת לקיום המצוה חשוב שקיימה המצוה ולא די בעשייה סתם, ולדברינו, תוכל להשמיע את מספר היום, ואח"כ לספור בעצמה, בברכה.

נפ"מ לענין ברכת הלולב

ויתכן שיש נפ"מ בדברינו, גם לענין ברכת הלולב, שכידוע, בעת הברכה, אוחזים את האתרוג הפוך, כדי שלא לצאת בו, טרם שהושלמה, אמירת הברכה. והגר"א מצדד, לאחזו כדרכו, ויכוין, שיוצא את מצות הנטילה, רק אחר שמסיים, לומר הברכה. אך יש שאין סומכים, לנהוג כהגר"א, מתוך חשש, למ"ד דמצוות אי"צ כוונה, יצא ידי המצוה, כבר בעת הברכה, והלא בעינן, שיצא המצוה, אחר הברכה.

ולדברינו, הלא באשה לא שייך החשש שתצא בלא כוונה כיון שזה מצווה שהזמן גרמא ולא מצווה ע"ז ובלי לכוון ודאי לכו"ע לא יצאה ידי המצווה, וא"כ תוכל לנהוג לכו"ע כהגר"א, לאחזו האתרוג כדרכו ולברך, ורק אחרי שמסיימת הברכה, תתכוין לצאת, ידי המצוה. (ואולי יש לחוש, לכאלה, שלא ידעו להקפיד בזה, והדרך של האתרוג ההפוך, סלולה יותר, וכל דברינו, לפלפול, ולא להלכה).

בגדר הפטור של הזמן גרמא

ואמרתי חידוש זה לת"ח אחד, ודחה דברי, באמרו, דאין גדר הפטור, של אשה ממ"ע שהזמן גרמא, שהיא מופקעת, ממצוה זו, לגמרי, אלא הגדר, שהאיש, מחוייב במצוות אלו, ואילו אצל האשה, אינן בגדר חיוב, אולם גם אצלה, הוא בגדר "רשות", וכעין דמצינו, דתפילת ערבית, רשות היא. וכן מצינו ברמב"ם, שאף שאשה אינה מצווה, על ת"ת, מ"מ כשלומדת, יש לה שכר, שאינו כשכר האיש. וגם אצל סומא מצינו, שאמר ר' יוסף, שאף למ"ד, שפטור מן המצוות, עדיין הוא בתורת מקיים המצוה, בגדר אינו מצווה ועושה.

ונקט אותו הת"ח, שכיון שגם אצל האשה, נחשבת הספירה "מצוה", גם בלא שתקבל זאת עליה, שייך, לומר, שגם במבטאת המספר, בלא כוונה, יצאה, בגדר רשות, למ"ד, שאין מצוות צריכות כוונה, ובאמרה למישהו את מספר היום לא

כששואלו אדם, כמה לעומר

מבואר בסימן תפט ד, שכשואלו אדם, בלילה, איזה יום הוא לעומר, לא יאמר את המספר, כי חוששים שע"כ יצא כבר יד"ח הספירה, ולא יוכל אח"כ, לאמרו בברכה, אלא תקנתו, שיאמר אתמול היה כך וכך, ובכך, ודאי דלא יצא, ויספור אח"כ בברכה. והקשו ע"ז, דהלא קי"ל להלכה, דמצוות צריכות כוונה, ואותו אדם, שענה לשואלו, ואמר את מספר יום, הלא בודאי, שלא כיון לצאת יד"ח, נמצא שלא יצא כלל, באמירתו, ומדוע אפוא, לא יוכל לצאת אח"כ בספירה בברכה, וצ"ע.

ותירץ המ"ב, שאמנם להלכה, לא יצא, ויחויב לספור שנית, אך לא יוכל לברך על ספירתו זו, שלענין ברכה, מחמירים, לחוש לאותה הדעה, שמצוות אי"צ כוונה, ולדעה זו, הלא יצא באמרו את מספר היום, ועל כן, באמר המספר, אמנם, עליו לספור שנית, לשם מצוה, אכן, לא יוכל לברך על ספירתו זאת. ועקב כך, הזהירו השו"ע, שלא יענה לשואלו, באמירת מספר היום, שבכך, יגרום לעצמו, שיפסיד את הברכה.

ולפי"ז שמענו לכאורה, שאדם שעבר ברחוב, ומבלי משים, שמע את תקיעות החיוב קול שופר, שאולי, לא יוכל לברך על השופר, ויש לעיין.

אשה בספירת העומר

והנה אשה, אינה חייבת, בספירת העומר, דהו"ל מצוה שהזמן גרמא. וכתב המג"א, דכבר קבלו הנשים, כחובה, לקיים מצוה זו, וכעין שמקפידות, על תקיעת שופר. והמ"ב כתב, שבמדינותינו, אין מנהג כזה. ובזמננו, נוהגות הרבה נשים, לספור, וכן נהגו, בכמה משפחות של ת"ח.

ובדבר אשה, הנוהגת לקיים מידי יום, את מצות ספירת העומר, הנה לפי אלו הנוהגים, כהמחבר, שאשה אינה מברכת על מצוה, שהזמן גרמא, הרי פשוט שאין מניעה לאשה, מלהשיב לשואל, את מספר היום, ותספור אח"כ, בכוונה לצאת, דהלא בלא"ה, אינה מברכת. אך למנהגנו, שאשה מברכת, על הזמן גרמא, לכאורה, עליה להזהר בכל זה, כאיש, ולא תשיב את מספר היום, כדי שלא תפסיד הברכה.

אמנם חשבתי לומר, שדברי המאן דאמר, שיוצא אדם, בעושה

המשך בעמ' הבא

עמ' 8,10

**חובתנו בשעה זו
באספקלריא של תורה**

עמ' 12,11

**שיחת חיזוק לקראת מתן תורה
בישיבה הגדולה בית שאן**

עמ' 4

**לרגל יום אידם - א'
יסוד הקמת המדינה**

עמ' 6

**לרגל יום אידם - ב'
המדינה ותוצאותיה**

תוכל, לספור אחרי כן, בברכה.

מעלה, גדולה יותר.

והוקשה לתוס', היאך שמח ר' יוסף, הלא בתור אינו מצווה, יפסיד, את הברכות, על כל המצוות. ותירץ התוס', דאמנם לא הפסיד הברכות, דומיא דמצינו, דאשה, המקיימת לולב וכד', מברכת. ולכאורה תקשי מכאן, על הרמ"א, דהלא לדבריו, אין אשה מברכת, ברכת הבדלה, ולא ברכת הלבנה, וא"כ גם סומא, לא יברכס, והדרא ק' לדוכתא, איך שמח ר' יוסף, על היותו סומא, ויש לעיין.

ובאמת, שאף לדבריו, דהוא בגדר רשות, עדיין הסברא נותנת, שבעושה ללא כוונה, מסתבר, שע"ז לא נאמר, שיצא למ"ד מצוות אי"צ כוונה, אלא שבענין זה, אין אנו בטוחים, ועיקר טענתנו, היא, שהפטור מהזמן גרמא, הוא פטור גמור, ואינו בגדר רשות.

ראיה לענין הנ"ל

ונראה להביא ראיה, שהאשה מופקעת לגמרי, ממ"ע שהזמן גרמן, ואינו בגדר "רשות", דבסוף סימן רצו, כתב השו"ע, שאשה, כשם שחייבת בקידוש שהוקש זכור לשמור כך חייבת בהבדלה, ויש מי שחולק, וביסוד מחלוקתם מבאר המשנ"ב שם שיש סוברים שהבדלה זה כמו קידוש שזכור יום השבת לקדשו נאמר על ב' זמנים על כניסת יום השבת ועל יציאת יום השבת והיינו הקידוש בכניסה וההבדלה ביציאה וא"כ אשה חייבת בהבדלה כבקידוש והחולקים סברו שדין הבדלה לא נאמר בזכור את יום השבת לקדשו אלא זה דין ביציאת השבת להבדיל בין קודש לחול. ולפי כללי השו"ע, ההלכה, כדעה הראשונה, שהיא חייבת כי זה סתם ואח"כ י"א. אך הרמ"א, חשש, גם לדעת החולק, ולכן פסק, שלא תבדיל האשה, לעצמה, אלא תצא בהבדלת האישי.

ישוב הערה הנ"ל

והתרוץ בזה, שאף שהתוס' משהו, סומא לאשה, מ"מ חלוקים הדברים, דגדר הפטור של סומא, הוא שאין עליו חיוב, אך מ"מ נותרו המצוות, בגדר רשות, בתור אינו מצווה ועושה, ובגדר זה, יקיימן הסומא. אך הפטור של אשה, ממ"ע שהזמן גרמן, הוא הפקעה גמורה, ורק התחדש, שיכולה האשה, לקבלן על עצמה.

והא להתחדש בדעת הרמ"א, שלברכה שהיא עצם המצווה, יש דין מיוחד, הוא בדין, אפשרות האשה, לקבל על עצמה, אך באשר לסומא, שאצלו כל המצוות בגדר רשות, אין מקום לחילוק זה, ופשוט, שיוכל הסומא לברך ברכות ההבדלה וקידוש לבנה. ואף שחלוק דין אשה, מסומא, מ"מ למד התוס', מאשה לסומא, דשייך לברך, על מצוה שאינה חיוב גמור.

והב"ח פליג על הרמ"א, ונוקט שאשה עושה הבדלה לעצמה, דומיא דמברכת על נטילת לולב, ותמה הב"ח על הרמ"א, דהלא הרמ"א הסכים לכך, שאשה הנוטלת לולב, מברכת, ומאי שנא הבדלה, שבזה ס"ל לרמ"א, שאשה לא תוכל, להבדיל, עקב זאת, שמצות ההבדלה, הזמן גרמא, וצ"ע.

דברי הב"ח בענין אשה, בהזמן גרמא

ועיין במ"ב, בסוף סימן רצו, שהביא את דברי הב"ח הנז"ל, בזה הלשון: "אפילו למ"ד, דפטורות (מהבדלה), מ"מ יכולות להמשיך עליהן חיוב, ולהבדיל לעצמן, וכמו בשופר ולולב". הרי לנו, שצריכה האשה, להכניס עצמה, לחיוב מצוה שהזמן גרמא, ואין קיומה של מצוה זו, בגדר "רשות", ובלשון הב"ח עצמו נאמר: "יכולות להכניס עצמן לחיוב", והן הן, הדברים.

והמג"א יישב תמיהת הב"ח, באמרו, שבנטילת לולב, עושה מעשה מצווה, של הנטילה, ועולה לה למצווה, וממילא, מברכת היא על הנטילה, משא"כ ברכת ההבדלה, שהיא היא עצם המצווה, וכל כה"ג, לא נאמר הכלל, שיכולה האשה לברך, אע"פ, שאינה מצווה. ובזה, מיישב המג"א, הא דאין הנשים, אומרות קידוש הלבנה, והוא דומיא, דאין אומרות הבדלה שכל המצווה זה הברכה. ועיין בפמ"ג, שכתב, דלפי סברת המג"א, יוצא, דלא תוכל האשה, לומר ברכות קריאת שמע. ולהלכה פוסק המשנ"ב שאם אין אפשרות אשה כן תבדיל, וזאת משום שמצרפים סברת הב"ח ודעת השו"ע שנשים חייבות בהבדלה.

והדרן לדמעיקרא, דמאחר שנתבאר, שכדי תצא האשה, במצווה שהזמן גרמא, עליה, לקבל על עצמה, קיום מצוה זו, הרי, לא שייך, שתצא במצוה מעין זו, בשנעשית, בלא שום כוונה למצווה. ועל כן, כל שאמרה את מספר היום, בתור מענה לשאלה שנשאלה, לא יצאה כלל, ותוכל אפוא, לספור בברכה, אמנם לענין הלכה, יש עדיין לעיין.

ונראה פשוט, דאם גדר פטור האשה, ממצוה שזמן גרמא, היה, שאינה מחוייבת במצוה שהזמן גרמא, אך עכ"פ, בגדר רשות הוא לגבה, אין שום סברא, שלא תוכל להבדיל, וחזינו מזה, כדברינו שהאשה מופקעת לגמרי, ממצוה הזמן גרמא, אלא שביכלתה לקבל על עצמה, מצוה מעין זו, ולענין זה, נאמרו חילוקים שונים, וכנתבאר במג"א.

וכל שאמרנו, הוא לענין אשה, אך לענין סומא, אף למ"ד, דפטור הוא, מן המצוות, הרי כיון שאמרנו, שהמצוות אצלו בגדר רשות, אם ספר העומר, בלא כוונה, עדין יש לחוש, שמא יצא, ולא יוכל לספור בברכה.

והביאור הלכה פוסק בדבר אשה העושה הבדלה, שעל בשמים שהיא מריחה יכולה לברך כי היא ברכת הנהנין, אבל על האש לא תברך, אמנם הרב וואזנר זצ"ל בשו"ת שבת הלוי פוסק שאשה כן יכולה לברך על הנר ככל מצוות העשה שהזמן גרמא, ולפי דברינו היות וברכת הנר כל כולה המצווה זה עצם הברכה לכן ודאי שלא תברך דמה שהתירו לה להבדיל, הוא בצירוף דעת המחבר שהיא חייבת, וזה אינו אמור על ברכת הנר, וכן כתב בלוח א"י.

נפ"מ נוספת בענין הנ"ל

ובהא שאמרנו, הנפ"מ, גם לענין שלהלן. דאיתא בתפ"ס בס"ג, דרשאי אדם לספור עם הציבור בבין השמשות, מתוך כוונה, שאם יזכור, יספור שוב, בלילה בברכה, אך אם ישכח, מלספור בלילה, יצא הוא בספירתו הנוכחית, בבין השמשות. וכמוכין, שכדי שיוכל לספור, בלילה, עליו להתנות מראש, שספירתו הנוכחית, נאמרת על תנאי, וכאמור.

אמנם אותו ת"ח הראה לי מר' אלחנן בקובץ שיעורים כדבריו שמצוות עשה שהזמן גרמא באשה זה רשות, אבל באמת נראה לבאר דבריו שאה"נ כמו שהסברנו שאין זה רשות אלא זה פטור גמור, רק אם קיבלה על עצמה אין זה חובה אלא רשות ולכן לא תוכל להוציא איש בברכתה.

ועיין במ"ב, שביאר בדעת הרמ"א, שלא די להתנות, בנוסח: "אני מכוין לצאת, רק אם אשכח בלילה", אלא עליו, להתנות, בנוסח: "על הצד, שאזכור בלילה, הריני מכוין, שלא לצאת, בספירתי, שבבין השמשות", כי אם יתנה בנוסח הקודם, נמצא, שלמ"ד דמצוות אי"צ כוונה, הריהו בספק, שאולי יצא, בספירתו, שביה"ש, ותו, לא יוכל לברך, על ספירתו, בלילה.

הערה על המובא בקדושין דף לא

ונביא קצת ראיה לסברתנו, דאיתא בקדושין דף לא, דבשעה שנעשה ר' יוסף סומא, עשה יו"ט לחבריו, שעד כה, קיים המצוות, בתור מצווה ועושה, ומעתה, יקיימן בתור אינו מצווה ועושה, וזאת ע"פ ר' יהודה, דסבר, דסומא פטור מהמצוות, ונקט ר' יוסף, שהיא

אמנם אם כנים אנו, בהא, שאין אשה יוצאת בהזמן גרמא, אלא, במכוונת לצאת, ידי המצווה, הרי דגבי אשה, הסופרת בביה"ש, די לה בנוסח הראשון, דכיון שעל צד, שתזכור בלילה, אין לה כוונה לצאת, בספירתה שבביה"ש, הרי בודאי, שלא יצאה, ושפיר, תברך בלילה, בברכה.

הנוסח של מכירת חמץ מרבינו מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל

היום כשניגש לכל רב ובית דין שמוכרים את החמץ, נמצא פחות או יותר שטר מכירת חמץ עם נוסח רגיל ושיגרת, המקובל בכל תפוצות ישראל. לצעירים שביננו נדמה כי נוסח זה מקובל מזה שנות דור ומקורו אי שם אצל אחד מרבתינו האחרונים או הראשונים.

אבל האמת היא שעד לפני שנים בודדות, למעלה משני עשורים, היו בשוק כמה וכמה סוגי נוסחאות של שטרי מכירת חמץ, כל בי"ד עם נוסחאותיו שלו, ובכל שטר המעלות והחסרונות שלו. משכך רווחה ההנהגה אצל רבים רבים משומרי התורה והמצוות המדקדקים קלה כבחמורה, לעשות לפחות שני סוגי מכירת חמץ, כדי לצאת ידי מכירת חמץ ודאי, ובמיוחד שלהרבה שיטות מהפוסקים כל המכירה זה בדיעבד, ולא רצו שמכירתם תהיה עם תרתי לריעותא, דיעבד דבדיעבד.

ובחסדי שמים בשנים האחרונות, כל בן תורה יודע שכדי לצאת ידי מכירת חמץ בוודאות, יש את הנוסח המקובל בכל תפוצות ישראל, ואין בלתו. נוסח זה של שטר מכירת החמץ ידוע בעולם שנכתב ע"י רבינו פוסק הדור מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל, שהתחיל עם זה בכשרות של בני התורה דאז ("שארית ישראל"), ואחריהם הועבר הנוסח בכל תפוצות ישראל, שלקחו נוסח זה עוד כשרויות שרצו לעשות מכירה זו ועושים על פיו. עד כדי שניתן לומר שכהיום רובם ככולם אינם יודעים כמה עמל ויזע הושקע בנוסח זה, שהוא המהודר בתכלית ההידור, והוא היחיד שנוגע בכל בעיות הזמן, וסוגי החמץ, והבעלויות החוקיות שיש היום כולל מגיות וכדו', וכן בדין הערב, וסוגי הקניינים, ונוגע במחלוקות גדולי הפוסקים של מאות השנים האחרונות, ובכל פסיק מילה ושורה (ללא שום גוזמא) עיין בו רבינו מרן הגרי"ש זצוק"ל והכריע בו בדעות הפוסקים למען יחול המכירה ללא שום פקפוק.

וזכורני איך שהתגלגל הענין, על ידי יוזמו, ה"ה רבינו הגאב"ד שליט"א שיזם את כל זה, והלך והביא ודן קמיה רבינו מרן זצוק"ל, וישב עמו על כך שעות על גבי שעות, ומידי שנה בשנה נתווסף עוד תיקון ועוד תיקון, עד לשלמות היצירה החדשה הבאה לעולם, כפי שענינו ראות כהיום, ועל ידו הגיע תיקון גדול זה.

זכינו אנו בני התורה, שרבינו הגדול מרן הגאב"ד שליט"א עורך מידי שנה בשנה את מכירת החמץ שע"י בד"ץ "מסורת" על פי כל פסקיו והוראותיו של רבינו מרן הגרי"ש זצוק"ל, וזכיתי אני הקטן זה כמה שנים להשתתף במכירות הללו, ומה נורא המעמד למתבונן ממביני מדע, היודעים לראות ולהביט בכל הנהגה והנהגה לדעת ענינה ושורשה, לצאת ידי כל השיטות, ולמנוע חששות מיותרים.

[לדאבוננו] בעוונותינו השנה לא זכינו שיתקיים מעמד המכירה ברוב עם, עקב המצב המורכב והזהירות הנדרשת, ונעשה המכירת חמץ במינימום ההכרחי, כאשר הגאון רבי שלמה זלמן איראם שליט"א והגאון רבי ישראל אריה אויערבאך שליט"א משמשים כעדי המכירה לנכרי].

יה"ר שנזכה במהרה לחזות בישועתן של ישראל

ג. צ.

לרגל יום אידם - א'

רבינו הגאב"ד שליט"א בהסבר מעמיק על הקמת המדינה ויסודותיה

מתוך שיחה שהתפרסמה במוסף שבת קודש פרשת במדבר תשנ"ו

כסימן של פיגור, אותו בן שמסר את אמו למוות בגלל שמצא אצלה סידור התגאה בזאת, שהצליח להתגבר על הרגשות הפרימיטיביים של האנושות ה'מפגרת', ואף ראה במעשהו כרטיס כניסה מכובד למעמד העל של ה'אנושות המתקדמת'. כיוצא בזה אם בן אומה מסוימת מסייע לבני אומתו על חשבון אומה אחרת הוא נחשה בעיניהם כמפגר ונחשל.

כיום אנו יודעים שההצלחה היחידה של הקומוניזם היתה בתחום ביטול חיי הדת, ואילו בתחומים אחרים - כלכליים או אידיאולוגיים - נכשלו לחלוטין, ספק אם יש כיום בבריה"מ אנשים המאמינים בתיאוריה המרקסיסטית, אולם גם במישור זה הכישלון לא היה מוחלט. אמנם המשטר הקומוניסטי גווע למוות, אך במקום אחד בעולם הנשמה שלו עדיין חייה וקיימת היכן? בשמאל הישראלי ובמייסדי המדינה ומוסדותיה, וכמו שאמרו חז"ל 'עבודה זרה של ישראל אינה בטלה עולמית'. ויתכן שגם במדינה נוספת עדיין שוררת התאוריה המרקסיסטית, והיא: צפון קוריאה.

השמאל הישראלי ומוסד המדינה התלבט מאז ומתמיד בשאלה האידיאולוגית איך יתכן להאמין במרקסיזם מצד אחד ולהילחם בערבים מצד שני, הם ניסו לגשר בין ה'ציונות' ובין 'אחוות עמים' והסתבכו בנוסחאות שונות ומשונות, ההפליה בין יהודים לערבים העיקה להם תמיד על המצפון, האידיאולוגיה האמיתית שלהם היו רוצים בביטול גמור של הזהות היהודית ולהשתלב עם 'עמי המרחב' ולשכוח לחלוטין את עברם ההיסטורי.

אמנם לא כולם רוצים אותו דבר, יש ביניהם מתונים ויש קיצוניים, החלק האקדמאי והמפותח יותר מושך בתחום זה לכיוון הנ"ל, מי שרוצה בייחוד 'יהודי' הוא בעיניהם נחשל ומפגר, גם אם הוא חילוני מסורתי, ומי שמטיף להתמזג עם הערבים לעם אחד הוא ה'מתקדם'.

כל ההתלבטויות שהזכרנו הינן רק במישור הלאומי, אך המישור התרבותי ה'דתי' אין כל התלבטות. ברור להם שהדת היא שיא הפיגור והרבה מתחת לקו האדום של ה'תרבות המתקדמת', הדת בעיניהם היא תופעה בלתי מוסרית שיש לעוקרה מן השורש (עפ"ל), הם לא יתפשרו גם עם דת מתפשרת שתכיר בדמוקרטיה וכו', שתטיף לשרות בצבא וכדו', הם שואפים ל'פתרון

...כידוע עד לפני שנים מספר שלטו בעולם המוכר לנו שתי תרבויות, האחת קומוניסטית נוסח ברית המועצות, והשניה מערבית נוסח ארצות הברית, ההבדלים בין שתי תרבויות אלו מוכרים אולם אעפ"כ נחזור בקצרה ברשותכם על אותם הנוגעים ביחס אל ה'דת'.

בארה"ב נחשבת הדת (בין יהודית או להבדיל נוצרית מוסלמית וכו') כצורת תרבות לגיטימית, אמנם חוקי המדינה נתקנו לכל נפש והדמוקרטיה האמריקאית אינה מסכימה לחוקים דתיים, אך מ"מ הפרט זכאי לחיות את חייו כרצונו, וכל אדם בעל תרבות זוכה ליחס של כבוד גם אם התרבות שלו היא 'דת', כמובן שגם לדמוקרטיה המערבית ישנם קווים אדומים, היא לא תסכים לנאציזם ולגזענות ולצורת חיים המבוססת על רציחות ועינויים וכדומה, אך כאמור להיות דתי הוא דבר לגיטימי מכובד ומעורר מאד.

לעומתה התרבות של ברית המועצות מבוססת על השקפת העולם המרקסיסטית, השקפת עולם זו מצדדת אף היא ב'דמוקרטיה' ובהתאם לכך קראה ברית המועצות לעצמה 'ברית הרפובליקות', ולגרורותיה בשם 'דמוקרטיה עממית', אלא שבהתאם להשקפה המרקסיסטית הדת היא תרבות חיים של שחיתות וניווון ופיגור ופרימיטיביות, ומטעם זה היא מצויה מעבר לקו האדום, כלומר כשם שהמדינה לא תרשה בתחומה קיום הפולחן האפריקני של 'אכילת האדם', כן היא לא תרשה קיום חיים דתיים, המרקסיסט לא יהסס לרגע להגלות או להרוג אדם המאמין בבורא עולם, גם אם אותו מרקסיסט הוא אדם 'ישר ומוסרי' מצפונו לא יעיק לו, אדרבה בעיניו הוא מקיים את צו המוסר ואת 'חובת האדם בעולמו', ונפוצה היתה התופעה של בנים שהלשינו על הוריהם שהם שומרי מצוות מתוך תחושה שבכך הם עושים מעשה 'מוסרי עמוק' ומשרתים רק את היושר.

נקודה נוספת הראויה להבהרה בהשקפה המרקסיסטית אינה קשורה אמנם ישירות ל'דת' אולם יש לה קשר לנושא שאנו דנים עליו, הכוונה להתייחסות לתאים לאומיים ומשפחתיים, המרקסיזם מחלק את העולם כולו ל'מעמדות' היינו: פועלים, מעסיקים וכו', אולם אינו מכיר חלוקה לאומות שונות, חלוקה זו נראית בעיניו כבלתי מוסרית, גם ההתייחסות והקרבה ה'משפחתית' נראית בעיניו

הסופי של חיסול כל סממן דתי, בין חרדי בין דת"ל, אם היה סיפק בידם הם היו מבצעים זאת בכח הזרוע. לדידם אין בכך סתירה לדמוקרטיה, כי ע"פ התיאוריה שלהם אוכלי אדם וגזעניים ודתיים כולם באותה קטגוריה, וכאמור לדידם גם משטר דמוקרטי אינו יכול להרשות לעצמו לאפשר את קיומם של כל הנ"ל.

זוהי האידיאולוגיה שהנחתה את ב. ג. (ראש הממשלה הראשון) להפעיל אינקבזיציה שתכריח את יוצאי תימן ומרוקו וכו' וכו' לנטוש את דתם, וזאת ע"י רמאויות, לחץ כלכלי, מניעת פרנסה וכדומה. לא היתה לו ולחבורתו שום נקיפת מצפון כאשר קרעו ילדים מעל הוריהם, כי היה בטוח שבכך הוא מעביר אותם מן הפיגור אל הקדמה. מחיי פשע (היינו חיים דתיים) לחיי אושר (היינו חיים חילוניים).

ואם ישאל השואל א"כ מדוע לא סגר בכח את בתי הכנסת ובתי המדרש ואת החינוך הדתי כמו שעשה סטאלין? התשובה לכך היא פשוטה: הוא פשוט פחד מהעולם. אמריקה ומערב אירופה סולדות מהתאוריות המרקסיסטיות. ראשי המדינה האנטי דתיים כשהם מופיעים בארה"ב מתביישים לומר שהם 'אינם דתיים'. להיות אתאיסט באמריקה זוהי בושה, העולם לא היה מרשה דיכוי ישיר בכח של הדת, נוסף על כך אם היה מוסד המדינה האנטי דתי מנהל 'מלחמה חזיתית נגד הדת', לא היה לו צידוק לקבל את א"י, גם תרומות מחו"ל היה מפסיד, וכך הוא נאלץ כלפי חוץ להתפשר, או במגזרים החלשים באוכלוסיה כגון בעליה מארצות מצוקה שם הפעילו את האידיאולוגיה הכוחנית שלהם בכל העוצמה, והצליחו להעביר מאות אלפי יהודים על דתם. אם לא יותר מכך כרגע הם מחכים להזדמנות לבצע את ה'פתרון הסופי' של חיסול כל חיי הדת בארץ.

המגמה המרקסיסטית של האנטי

דתיים מייסדי המדינה לעקור את הדת באה לידי מימוש לא רק ביחס לעליה החדשה, אלא גם ביחס ליתר חלקי האוכלוסיה, אם כי בטקטיקות לחימה אחרות. הם החדירו את הרעיונות שלהם בכל מערכת החינוך, החל בגני הילדים וכלה באוניברסיטה, וכמו"כ בכלי התקשורת והאמנות למיניהם, וכך הרעילו את כל האויר והאווירה. וכיון שבעטיים נוצרה אוירה של היות דתי משמעותו להיות פנאטי ומפגר ומשולל זכות קיום, הרי זה גופא מביא לנטישה המונית של דת. ובפרט שראשי השלטון משמשים דוגמא להמונים. וכאשר הם משדרים את ההשקפות שלהם, את הלעג והזלזול בדת מחד, מבזים את המצוות, את גדולי האומה, לועגים מהשארות הנפש וכו' וכו', ומאידיך מאדירים את הרעיונות המרקסיסטיים של פולחן העולם הזה, מה יעשה הבן ולא יחטא?! הרי האנשים הדתיים פשוטי העם מאבדים את הביטחון העצמי שלהם, ונגררים בעל כרחם אל חיי ההפקרות.

כמובן שלא כל ראשי המדינה האנטי דתיים הם מרקסיסטים, אולם זהו הכיוון של האידיאולוגיה. וכשאנו אומרים שראשי המדינה הם 'מרקסיסט' כוונתנו בעיקר לאידיאולוגיה ביחס לדת וללאום, על כל המשתמע מכך. כדאי לציין תופעה מאלפת, שהרעיונות המרקסיסטיים אמנם השחיתו את יוצאי ארצות המזרח, אולם לשבחם יאמר שרעיונות אלו לא הכו בהם כל שורש. זוהי הסיבה שחרף המתקפה המאסיבית של האנטי דתיים - מוסדות המדינה והתקשורת, נוטים אנשי עדות המזרח אל רוח המסורת. וגם אלו שבמחנה האנטי דתיים מייסדי המדינה אינם בגדר הנ"ל. (ובוודאי זכורים דברי מרן הגרא"מ שך (שליט"א) זצ"ל שאת השטן הציוני מכירים בעיקר יוצאי אירופה ורק הם צריכים לטפל בו.

זוהי האידיאולוגיה שהנחתה את ב. ג. (ראש הממשלה הראשון) להפעיל אינקבזיציה שתכריח את יוצאי תימן ומרוקו וכו' וכו' לנטוש את דתם, וזאת ע"י רמאויות, לחץ כלכלי, מניעת פרנסה וכדומה. לא היתה לו ולחבורתו שום נקיפת מצפון כאשר קרעו ילדים מעל הוריהם, כי היה בטוח שבכך הוא מעביר אותם מן הפיגור אל הקדמה. מחיי פשע (היינו חיים דתיים) לחיי אושר (היינו חיים חילוניים).

דברי השקפה חדים וברורים שנאמרו בהזדמנויות שונות באספקלריה של תורה על המדינה ותוצאותיה מרבינו הגאב"ד שליט"א

למה שקרה עכשיו בימים אלה. עשו הסכם עם המזרחי, תמורת זאת שהמפלגות החרדיות יתמכו ברעיונות שלהם.

בעולם יש 'אלוקות', ועבודת ד', ומאיך עבודה זרה. מה הע"ז כעת? - המדינה זה העבודה זרה, ויש עוד הרבה דברים שאם לא מתבוננים לא יודעים שזה עבודה זרה.

עבודה זרה זה לא רק אמונה בכוחות אלילים, אלא כל ענין שהאדם מעריך ומעריך, לאו דווקא דבר פסול או משהו כזה. וכמו שאומר החובות הלבבות (שער הפרישות פ"ב) "עשו בטניהם אלוהיהם ותורתם מלבושיהם, ומוסרם חיזוק משכניהם", הוא מדבר על האנשים החרדים שהיו בזמנו. 'בטניהם' האוכל והסעודות נהיו האלוהים שלהם. יש להם גם תורה 'מלבושיהם', ויש להם גם ספרי מוסר 'חיזוק משכניהם'.

נמצא שכל מי שיש לו עיקר חשוב בחיים מלבד הקב"ה זה עבודה זרה. החילונים וכל העולם חי על עבודה זרה. המדינה ההשכלה, המדעים, להתפתח - זה עבודה זרה. מי שיש אצלו עיקר נוסף, אפילו אם אינו משתחוה כמו שמשתחוים לעבודה זרה, זה נקרא שיש לו ע"ז. זה בעולם הגדול.

המזרחי זה הרי אותו הדבר, מה שהחילונים מעריכים הם גם מעריכים, אלא שכביכול הם מעריכים 'גם' את הקב"ה [במקרה הטוב], אבל שני הדברים האלה לא הולכים ביחד, 'אין עוד מלבדו' - או שמעריכים את הקב"ה, או חלילה דברים אחרים, אין שניהם יחד.

ישנם הסבורים שהחיסרון במזרחי זה בעובדה שהם יותר קרים, ... שהם יותר קרים. אך עיקר חסרונם נעוץ בגורם להיותם קרים. כיון שאם אדם מעריך ערכים נוספים של עוה"ז: מדינה צבא וכדו', אזי באמונה שלו, תופס מקום ערך נוסף, האמונה בהקב"ה אצלו אינה הערך העליון והבלעדי אלא איזשהו "נתון טכני". זה ודאי לא נקרא יהדות, וזה המזרחי. [אני מקצר], הדת אצל המזרחי, היא סממן לאומי. הערך האמיתי שלו היא הלאומיות כמו אצל החילוניים.

וכמה נזהרו בזה כל גדולי ישראל בכל התקופות האחרונות. מאז שקמה התנועה החילונית בעם ישראל עמדו גדולי ישראל על המשמר בדריכות גדולה להתרחק מהם ומהמזרחי מאד. כיון שאם נתקרב לדברים האלה, נכנסים אלינו החיידקים מהרעיונות שלהם, ולכך כל השנים נזהרו ושמרו על מרחק כמטחוני קשת. שהרי מי שיש לו את האמונה גם פה וגם פה, וכאנשי המזרחי שיש אצלם 'עיקר' של צבא וציונות וכד', הרי שיש אצלם ע"ז, וכבר התבטא רבינו הגדול מרן הרב שך זיע"א, שהם

התורה מוצאת לנכון להסביר מנין נובעת התופעה של 'לבבו פונה היום מעם ה' א' ושל השורש פורה הראש והלענה, קובעת התורה שהדבר נובע מ'אשר ישבנו בארץ מצרים... ותראו את שקוציהם וגו'" שהדבר הזה מוכרח להשפיע וגם 'אשר עברנו בקרב הגויים אשר עברתם', ומבאר האבן עזרא שהכוונה לארץ אדום וכו', והרי סיבבו את ארץ אדום? יוצא איפה שעצם העובדה שראו את ארץ אדום מרחוק, כבר יש בכוחה להשפיע לקרר את האמונה. ומה נענה אנן, שאנו יושבים במדינה שכל התרבות שלה מבוססת על שיקוצים וגילולים וכפירה נוראה וליצנות מכל דבר שיש בו ריח קדושה, האם יוכל מישהו להיות בטוח שהוא מחוסן מכל השפעה ולבו שלם עם ה' אלוקיו, והרי ההשפעה הזאת היא בבחינת פסיק רישיה.

ובפרשת האזינו מתוארת הקפידה של הבורא ית' במילים נוראות: כי אש קדחה באפי ותוקד עד שאול תחתית וגו', ובהתאם לכך בא העונש של 'בגוי נבל הכעיסם', ורוצים להבין מה טמון במילים 'גוי נבל' ואלו יסורים וגזירות גורם הוא לעם ישראל, והמעייין בדברי חז"ל המובאים כאן בפרש"י יווכח לדעת שהגוי הזה אינו גוזר גזירות ואינו גורם יסורים, בגוי נבל אכעיסם - אלו בני אדם שכופרים בהקב"ה, זה הכל. עצם הדבר שיושבים בקרב אנשים שכופרים בהקב"ה זהו העונש החמור ביותר, גם מבלי שיעשו מאומה, עצם המציאות הזאת מקררת את האמונה, ומסיטה את ערך החיים מהתכלית בעבורה נבראו, כשאי רעה יציאת מצרים התרגש והתפעל כל העולם, רק עם אחד קטן שוכן מדברות לא נגע הדבר ללבו כלל, ובזה נגרם שכל העולם התקרר, וזאת בלא שום אמצעי ותקשורת ותעמולה, כי זהו כח הכפירה והליצנות להשחית את הנפש גם של הרחוקים יותר, על אחת כמה וכמה כאשר הכופרים בהקב"ה יש להם 'משרד החינוך' ואמצעי תקשורת ועיתונות משוכללים שכל מטרתם להפיץ את שיקוציהם וגילוליהם על פני כל הארץ, ולשרש חלילה את האמונה משארית ישראל, מי יכול לומר על עצמו שהוא נקי לחלוטין, וכבר אמר הרמב"ם שיש לברוח למדברות, וידוע בשם החזו"א שהשיבות והכוללים הם המדבר שלשם צריך לנוס, אכן ברור שאין ה'מדבר' הזה סגור הרמטית, וחייבים להתחזק מידי יום ביומו בענייני אמונה והשגחה ושכר ועונש ותיקון המדות ושיפור היחסים שבין אדם לחבירו, וזאת ע"י עיון בדברי חכמה (כך כינה המשגיח את ספרי המוסר) והתבוננות מתמדת.

מתוך דברי חיזוק בעצרת התעוררות בהיכל כולל "חזון איש" מחמת אסונות אותה תקופה אדר ב' תשנ"ז

ביקשו שנדבר בענייני השעה, בענייני השקפה. נתייחס

שהמגמה הזאת של הפשרנות שיוצאת בכנסת, שעושים ועדות אתם יחד, ודנים איך לעשות ומה לעשות בנושאים של הרס היהדות, כמו גיוס השמד לחיסול הישיבות וכדו', שאדרבה זה רק מקלקל את כל המלחמה שלנו, אנחנו אומרים שלא בא בחשבון בשום אופן, כי זה "יהרג ובל יעבור", ואילו הם אומרים ננסה בכל מיני פשרות וזה הורס את כל המלחמה. וברוך השם שלמרות שניסו להרוס את כל המלחמה כמו שאמרת, הקב"ה עזר ומרן הגר"ש אויערבאך צוק"ל, השיב מלחמה שעה, ע"י אי ההתייצבות והמאסרים ההמוניים, ודבר זה גרם, שרבים מן החילם הגיעו למסקנה שאין להם סיכוי לנצח, וכמעט ירדו מזה, ויש ביניהם עצמם חילוקי דעות מה כן לעשות ומה לא לעשות. ויש מי שהיה בשעתו מראשי הלוחמים בעד הגיוס, ירד מזה לגמרי.

וכידוע רבנו הגדול רשכבה"ג מרן הגרא"מ שך צוק"ל, התנגד שהחרדים ילכו לגור ולהתיישב בהמוניהם מעבר ל"קו הירוק", בעמנואל, ביתר, ואפילו ק"ס הוא בקושי בקושי הסכים. הטעם הוא, לא רק בגלל ה"התגרות באומות" על ידי הקמת הישובים, אלא מכיוון שמי שיגור שם, זה ממילא יכניס בליבם קשר עם באידיאל של ההתנחלויות האלה, עם הלאומיות וערכי "א"י השלימה" וכדו'. והלאומיות הזו, זה עבודה זרה. וכי תל אביב כבר שלימה? חיפה כבר שלימה? באר שבע שלימה? וכי צריך דווקא ביריחו שתהיה שלימה? כל השפה הזו, שכאילו זה שאנחנו בארץ ישראל, שיש שלטון של יהודים בארץ הקודש, שזה מטרה ועניין בפני עצמו, זה עצמו עקירת הדת. ההשוואה לשאר האומות, כאילו עם ישראל והיהדות היא לא רק דת ועבודת ד', אלא 'לאום', אומה כזאת עם צבא ושלטון, אומה ככל האומות, כביכול יש ח"ו עוד דבר חוץ מעבודת ד' ושמירת מצוותיו, זהו עבודה זרה ועקירת היהדות, בגדר "ותבואו ותטמאו את ארצי ואת נחלתי שמתם לתועבה". ולכן בכל הבחירות שעברו, היה צריך ללכת בהרגשה שהמדינה הוא דבר חמור, וכל מציאותה הוא מרידה בהקב"ה, ואיננו רוצים לקחת חלק בה, אך אין ברירה ואנו מוכרחים להציל את התורה, וזהו השיקול היחיד. אבל כשהמצב הוא שההשתתפות בבחירות אין בה משום הצלת התורה, אז חס וחלילה, מלעשות כן.

מתוך הועד השבועי אור ליום ו' י"ד אלול תשע"ט

הוסיפו עוד עיקרים ל"ג העיקרים. והעיקרים החדשים הללו, עולים בערכם על י"ג העיקרים של יסוד הדת.

מתוך ועד השבועי אור ליום ו' - ו' אלול תשע"ט

והאמת היא שכל העניין של הבחירות, גם בשעתו כאשר כן הלכו. אין הגדר בזה שיש איזה הלכה ומצווה, שאנחנו הולכים לבחירות. מכל מי ששמעתי ומכל מי שאני יודע - מהחזו"א הרב מבריסק הרב שך הסטייפלער והרב אלישיב - דעתם הייתה שאנחנו אין לנו שום זיקה - שייכות למדינה, והמדינה היא לנו לרועץ. ויותר טוב שלא היתה מדינה. בין הגויים היינו מסתדרים ככה או ככה, אבל בין היהודים הרשעים אי אפשר להסתדר, כי הם יעשו הכול כדי לכלות אותנו. כמו שהחזו"א בשנה הראשונה של המדינה באפיית מצות ובעוד הזדמנויות אחר, פלא שהם עוד נותנים לנו לאפות מצות, כי כפי שהכיר אותם זה היה אצלו לפלא. כל העסק פה, הוא להשמיד להרוג ולאבד את היהדות. כך התייחסו למדינה. מי קלקל את כל התימנים והמרוקאים, ששלחו אותם ליישובים ולקיבוצים ולמקומות חקלאיים, קלקלו את כולם, בגדרי שמד ברור. א"כ כל מי שמתקרב למדינה ולרעיון שלהם, כבר דברנו על זה שהוא בגדר "עובד ע"ז ח"ו. אמנם הוא גם מקיים מצוות, אך זה כבר לא משמעותי, והוא קרוב לקלקול גמור. האמת שזה עצמו כבר קלקול גמור, אך קרוב לעוד יותר, לפקת עול גמורה.

ובעצם היינו צריכים שלא להצביע בבחירות כלל. אלה שלא מצביעים, הם חיים יותר בשלימות. אלא שהייתה הוראת שעה, כי ראו בזה את דרך המלחמה במדינה ובמזימותיהם. אבל אין בזה הלכה קבועה, וכמו שהסטייפלער כבר אמר שבכל פעם צריך הוראה מחדש לפי העניין. ואף לפני כמה שנים לפני הבחירות הקודמות להקודמות, כשהיה את הכינוס הגדול ב"ארנה" והיה מדובר שרבנו מרן הגר"ש אויערבאך צוק"ל יכריע אם יצביעו או לא, ובסוף הוא לא אמר מפורש. והמוכן היה, שההליכה לבחירות זה חידוש. זה בגדר 'דחווה', זה לא בגדר 'הותרה'. עושים דבר בשעת הדחק לכתחילה, אבל זה דחווה, מכל מיני סיבות של הצלת הדת. אבל בוודאי לא בגלל תקציבים, או משרות ועמדות ממשלתיות, אלא אך ורק שיקול של הצלת התורה והיהדות. וכל פעם צריך לשקול לגופו של דבר, ובלי הכרעה מפורשת להיתר לצורך הצלת הדת, אז זה אסור.

וזהו ההשקפה האמיתית, ודיברנו ע"ז כמה פעמים, שאין כל הבדל כלשהו ביחס למדינה, בין ההשקפה של סאטמאר לבין הדרך וההשקפה שקיבלנו מרבנותינו צוק"ל. כל ההבדל והחילוק שהיה, הוא רק בנקודה המעשית איך הדרך להילחם ולהציל את הדת מיד רודפיה. ולכל הדעות היה עדיף תמיד, אם היינו יכולים לחיות בנייתוק גמור מהמדינה. אבל כאמור לכל הדעות זה היה רק בגדר 'דחווה', ובשעת הדחק עשו את זה, לצורך ההצלה. ואז באמת זה היה יותר טוב בדרכי המלחמה, ובלי זה היו מקלקלים יותר. אבל עכשיו זה ממש איסור, ככל

קו שיעורי רבינו מרן הגאב"ד שליט"א

ממוצש"ק, ימי שלישי, ימי רביעי וימי חמישי

03-74-70-557

השיעורים מועברים בשידור חי בשלוחה 7

דברי חיזוק שנאמרו מרבינו הגאב"ד שליט"א לאחר השיעור בחול המועד פסח תש"פ - לרגל המצב

מה ד' אלוקיך שואל

בשרירות ליבי אלך.

מה התשובה הזו?!

הביאור בזה, הוא אומר לעצמו אני שומר את כל התורה, אני מתפלל, לומד דף היומי, חומרות - עושה את כל החומרות, אך הראש שלו בעולם הזה 'בשרירות ליבי אלך', אני גם מאמין בכל היהדות, לא איכפת לי, אך 'שלום יהיה לי'... אני שומר על הכל.

מה הראיה שזה הפשט?!

רש"י אומר כך. על הפסוק "הנסתרות לד' אלוקינו והנגלות וגו', אומר רש"י אם תאמרו מה בידינו לעשות, אתה מעניש את הרבים על הרהורי היחיד, איך אנו נדע מה הוא חושב, שנאמר 'פן יש בכם וגו' וכן 'מחלות הארץ היא וגו' אומר להם הקב"ה אין אני מעניש אתכם על הנסתרות, אך אני מעניש אתכם על הנגלות, אתם יכולתם כן להרגיש, מי ששומר את התורה גם בפנים או לא, ובזה יענשו את הרבים.

זה הפרשה אומרת, וזה בדיוק מה שעכשיו דיברנו, שיש סוג מחלה שאף אחד לא מרגיש, אומר המשגיח - זה בא להראות רוחניות, שיש מי שחושב שהוא צדיק והוא הכל בסדר, אך אם לא לומדים מוסר ולא מקדישים זמן, לעמול ולהבין מה זה יראת שמים ומה זה עבודה זרה היום, מה זה "לא תתורו אחרי לבבכם וגו' אשר אתם זונים אחריהם" אל תרמו עצמכם, אתם 'זונים אחריהם' כך הוא אמר בשעתו, אודות המחלה ההיא, ומבחינה זו יש דמיון למחלה שאנו רואים היום.

כדאי לזכור מה שאמרנו כולנו בהגדה של פסח 'שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו', 'בכל דור ודור', גם עכשיו 'עומדים עלינו לכלותינו', מי? לא הערבים, החילונים עומדים עלינו לכלותינו! יש להם תוכניות המונחות במגירה איך לעשות גיוס, ויש אנשים מתוכנו שעוזרים להם, איך לגייס את בחורי הישיבות ולחסל את התורה בצורה כזו.

שמעתי ששולחים חיילים וחיילות לחלק מצרכי מזון, אם רוצים לחלק מצרכי מזון - טוב, תעבירו את זה לקופת צדקה והקופה תחלק, מה אתם מחלקים?! זה תפקיד של חיילים וחיילות כאלה שלא התחנכו בחינוך דתי, תורת, יהודי, לא יודעים מה זה יהדות. כל המטרה שלהם לקלקל את כולם!

יש מי שיחלק, אם אתם רוצים לחלק מצרכים, זה הסימן! לא צריך סימן לזה שהם 'עומדים עלינו לכלותינו', ויש להם מטרה לקרב אותנו ל'שורש פורה ראש ולענה'.

כמה צריך להיזהר מזה, לא להתפתות לכל הדברים האלה, הנה כתוב 'כנגד ארבעה בנים דברה תורה' הבן האחרון אינו יודע לשאול, 'את פתח לו בעבור זה עשה ד' לי - לי ולא לו אילו היה שם לא היה נגאל', זאת אומרת - אומר הבית הלוי - יושבים על השולחן ארבעה בנים, והוא מסביר לבן שאינו יודע לשאול ומצביע על הרשע 'לי ולא לו - אילו היה שם לא היה נגאל', הוא לא היה שייך לעם ישראל, "בן נכר לא יאכל בו" מי זה בן נכר? - לא גוי, אלא יהודי שהתנכרו מעשיו לאביו שבשמים,

הרבה שואלים אותי, אני שזכיתי לשמוע וגם אחרים שמעו את מרן המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, מה הוא היה אומר על ה'קורונה' הזאת על כל המחלה הזאת, על התופעות האלה?!

האם אני יכול לדעת מה הוא היה אומר? אך אני אגיד דבר דומה לזה, על מה שקרה פעם אחת כשהייתי בחור בישיבה בפוניבז', היה אז אסון שבחור חסון וחזק נפטר מהמחלה הידועה שלא מזכירים את שמה, לאחר מכן המשגיח ר' יחזקאל מסר שיחה, הוא לא התייחס לסיכון של המחלה הנוראה הזו, אבל הוא אמר את הדברים שלהלן.

רואים אנשים שנראים בריאים לגמרי והם נושאים את המחלה הזאת חלילה, הנה הבחור היה נראה חסון מבחוץ והוא נשא את המחלה מבפנים, מה זה מראה לנו? מה זה בא ללמד אותנו?

האמת היא שאני לבד לא הייתי יכול לומר דבר כזה, אני רק מוסר לכם את מה שהוא אמר.

מרן המשגיח זצ"ל אמר אז שיש אנשים שכלפי חוץ הם שומרים את התורה הם יראי שמים, ונראה שהכל בסדר, אך הם לא שלמים בתוך הלב שלהם, אמנם כלפי חוץ הכל בסדר - אבל הם לא שלמים עם זה, הראש שלהם בעולם הזה, הם שומרים ומהדרין במצוות אך הם מחפשים עולם הזה, כסף, כבוד, מעמד, למרות שכלפי חוץ הם בסדר גמור, הם מקיימים את כל המצוות, ולא מרגישים עליהם שום דבר.

זה מה שהוא אמר, המחלה ההיא שקרתה, מראה שאתה חושב שאתה בריא אך אתה לא בריא, אתה חושב שאתה ירא שמים, אבל לא, אם לא תעבוד להתחזק ללמוד מוסר ויראת שמים ואמונה, יכול להיות שאתה לוקה ב'לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' אתה יכול להיות בחוץ יפה מאד עם כל החומרות, ובפנים אתה רקוב, המחלה ההיא - אמר המשגיח - באה להגיד אל תסכלו על החוץ, יש פנימיות, ובקלות אפשר לטעות. כמובן, איני משווה את המחלה ההיא למחלה הזאת, (ה'קורונה') אין להשוות, אבל מבחינה זו - זה שווה, וכולם יסכימו עימי. הם מתריעים כל היום, יש אנשים שאומרים להם אולי אתה חולה, והוא אומר מה פתאום חולה? אני חזק! אך לא אולי אתה חולה וכבר שבועיים יש לך את זה, ואתה לא מרגיש את זה, נדבקות ממישהו, דיברת עם מישהו פעם אחת, תעשה בידוד וכו', והוא לא מרגיש.

הצדיק הזה ר' יחזקאל, ראה בכל תופעה שקרתה, איך שהקב"ה קורא לבני אדם: תשים לב, אל תסתכל על החיצוניות, תסתכל מה קורה בתוך הלב שלך. מבחינה הזאת הקורונה כמו המחלה ההיא, אמנם זה לא מסוכן כל כך, אך מבחינה הזו שאדם בטוח שהוא בריא אך הוא באמת בפנים חולה, זה כן דומה, ואחרי זה כבר אי אפשר להיזהר מזה.

וזו כבר נאמר בתורה "פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה" דהיינו יש בכם אחד 'שורש פורה ראש ולענה', דהיינו הוא מאמין בקב"ה אך הוא אומר: לי לא יקרה כלום, אני בסדר. למה? - כי

דעת תורה בענין לימוד התורה של צעירי הצאן הקטנים

Rabbi Zvi Friedman
Chief Rabbi "Massoreth"
Rav Of Or Hachayim Area
12, Noam Elimelech St. Bnei Brak
And Ramat bet Shemesh G'

הרב צבי פרידמן
אב"ד "מסורת"
רב דשכונת אור החיים ב"ב
ורמת בית שמש ג'
רח' נוטם אלימלך 12 ב'ביב

בס"ד, תאריך: י"ז אייר תש"פ

לכ"י ידידי הרה"ג ר' שלמה פיין שליט"א
מייסד ומנהל תלמודי התורה בירושלים ובית שמש
אשר בשם "נפש החיים" יקרא

הנני מלא הערכה אלך, על מה שמעתי שהנך עומד בתוקף על סדרי
החינוך החרדי הטהור ללא כל שינויים בעקבות המצב הקשה כיום,
כמובן בהנהגה של הקפדה על הבריאות, וכל זאת גם בכיתות של
הגילים הנמוכים ביותר, כי כל הכיתות כולן מהוות חטיבה אחת לגדל
זור של יראי שמים, ההולכים בדרך היהדות כמסורת אבות אבותינו.

חוק ואמץ אל תירא ואל תחת, ובטוחני, שבעור ה' יעלה בידך לגדל דור
לתפארת.

בברכה מרובה

צבי פרידמן

אנחנו צריכים לשמור את התורה - זה העיקר. הם מנצלים כל מיני מצבים בשביל לעשות קירוב, לקרב את הילדים החרדים לתרבות החילונית חס וחלילה, חס וחלילה, צריך להתרחק מזה כמטחוו קשת, זה הפשט ברש"י שכתוב 'מכאן תשובה לבן הרשע' החינוך לילד זה תשובה לבן הרשע, שידעו כולם להיזהר, לא לקבל השפעות זרות מאנשים אחרים שלא הולכים בדרך התורה. זה כל הענין של "הגדת לבנך". זה כולל כמובן את יציאת מצריים אך גם את זה, שאנחנו רואים שהתורה לימדה אותנו בזה גם כן.

יהי רצון שנזכה כולנו לקיים את המטרה האמיתית של סיפור יציאת מצרים, להתחזק בתורה וביראת שמים, וד' יציל אותנו גם מהמחלה הזאת וגם ממחלות אחרות, גשמיות ורוחניות, ונזכה לעבוד את ד' כמו שצריך בעזרת השם, אכ"ר.

והוא נקרא בן נכר, אומר רש"י 'מכאן תשובה לבן הרשע', לשאינו יודע לשאול יש תשובה לבן הרשע, ולכאורה מה הקשר לשאינו יודע לשאול? אלא, אומר הבית הלוי, אינו יודע לשאול - אין הכוונה שאינו מפותח שאינו יודע לשאול, אלא הוא ילד מפותח אך הוא ילד שלפי גילו אינו יודע לשאול, וילד כזה כיצד מחנכים אותו, זה ע"י 'לי ולא לו', אם אתה רואה כאלה שאינם הולכים בדרך התורה, אז תדע שהוא לא היה נגאל, אין לו מה לעשות בפסח, הוא לא היה נגאל, זה לא החג שלו.

אלה שהקריבו קרבן פסח במצרים ובעטו בעבודה זרה - להם היתה גאולת מצרים. אומר רש"י, מכאן תשובה לבן הרשע, שהחינוך צריך להיות 'לי ולא לו', 'הקהה את שיניו', כל אלה שעוסקים כביכול בכל מיני חסדים כביכול מחלקים מזון וכו', כולנו צריכים לדעת - 'לי ולא לו'.

עם מלאת שלושים להסתלקותה דברי נהי וקנינה מרבינו הגאב"ד שליט"א על ציונה של להבחל"ח הרבנית ע"ה

קדושים כי קדוש אני" לא רק את הדברים שכתוב בספרים היא קיימה, אלא גם במה שלא כתוב במפורש היא ידעה איך להתנהג, וחינכה ג"כ איך להתנהג גם את הילדים שלה וגם את התלמידות שלה...

א"א לשכוח את זה, היא חייבת להיות מאור עינינו, להאיר לנו את הדרך, שנמשיך את הדרך הזאת... אין לנו נחמה, אבל... זה מה שכן צריך ללכת בדרך הזאת ולא לשכוח את השלימות הזאת... את הקדושים תהיו שהתקיימה באמא ע"ה... בעזר"ה נזכה לחנך את בנינו ובנותינו בדרך הישרה והנכונה כמו שאמרנו "בועשית הישר והטוב בעיני ד'".

וכאן צריך להודות לכל הבנות והנכדות שמסרו נפש... כבר חמש שנים שהיא חולה... ולא חסכו בכלום ועזרו ועזרו בלי סוף, כל חיוג טלפון על המקום מגיעים... מכל המקומות ומכל הארץ.

ובמיוחד א"א שלא להודות לבנות שעזבו את כל המשפחות שלהם... והיו יומם ולילה עם האמא, לא ישנו לילות, ימים ולילות בילו אתה, עשו כל מה שהם יכולים, והיא זכתה שהיא נפטרה ברגע אחד בידיהם של הבנות... זו זכות גדולה, כי ברוך ד' הבנים והבנות הולכים בדרכיה ובוודאי תזכה בעולם האמת לאור הגדול בגן עדן, ותמליץ יושר בעדינו בעד משפחתנו ובעד כל כלל ישראל... ובפרט בשביל המשפחה מכל הצדדים שנוכל להמשיך בדרך התורה לקיים את הציווי של "קדושים תהיו לד' אלוקיכם".

הנני סמוך ובטוח שכל הנמצאים פה כל המשפחה לא ישכחו לעולם את האמא... היא הייתה היסוד של המשפחה, כל הירא"ש והתורה והידור מצוות, וההקפדה על בין אדם לחבירו, הכל, הישרות, התפילות כמו שצריך, כל השטחים, שלימות בכל השטחים... הכל בא ממנה.

בפרשת השבוע נאמר "קדושים תהיו כי קדוש אני ד' אלוקיכם" שואל הרמב"ן מה התורה באה לומר ב"קדושים תהיו" הרי יש מצוות ועבירות, ומה התוסף בזה? אומר הרמב"ן כמו שבמצוות בין אדם לחבירו כגון לא לדבר לשה"ר ורכילות, לא תיקום לא תיטור וכו', שכר שכיר, הרבה מצוות, והפסוק אומר בזה "ועשית הישר והטוב בעיני ד'" בא הפסוק להוסיף שגם מה שלא כתוב בתורה אדם צריך לדעת איך להתנהג בבין אדם לחבירו, שלא כל הציורים נמנו בתורה. אותו דבר גם בבין אדם למקום אדם צריך לדעת איך להתנהג גם במה שלא כתוב, ואם הוא לא יודע הוא נקרא נבל ברשות התורה.

בעוד מקום מופיע "קדושים תהיו" בפרשת ציצית שם כתוב "ולא תתורו וגו' והייתם קדושים לאלוקיכם", אחרי שיש לא תתורו אחרי הלב עם כל הפיתויים שיש בו, ואחרי שיש לא תתורו אחרי העיניים עם כל הפיתויים שיש בהם, אז אפשר להיות "והייתם קדושים לאלוקיכם", וכן היא אמא ע"ה הגיעה לכל הדרגות האלה "והייתם

דברי חיזוק מרבינו הגאב"ד שליט"א

יום שני כ"ו ניסן תש"פ לאחר השיעור בהלכות ספירת העומר

יתלה בביטול תורה

בבית לא לדבר באמצע לא להתעסק בדברים אחרים להיות מרוכז אך ורק בלימוד התורה. וכיון שזה כנגד הכל בזה צריך להתחזק הכי הרבה.

ויש שמפרשים בחז"ל פשפש ולא מצא כפשוטו, שאפ"י ביטול תורה לא מצא, אכן יקשה איך יתלה בביטול תורה, הרי לא היה אצלו דבר כזה, אמנם לימוד תורה אינו נמדד רק לפי שעות הלימוד, ולדוגמא אדם שלומד 5 שעות ויש כנגדו מי שלומד תורה מתוך אהבת תורה ושמחת התורה הוא מספיק בחמש שעות אלו פי שמונה מהאחר שלומד ללא זה, נמצא שאף שלמדו שניהם אותו הזמן, הראשון לוקה בביטול תורה, וכמו שכתוב באבות שאחד הקנינים זה שמחה, ומבואר במדרש שמואל שכוונת המשנה, שהלומד מתוך שמחה, מספיק הרבה יותר מאשר בלומד בצורה סתמית.

וזה מה שכתוב בתהילים שהתורה מצריכה שמחה עצומה, למנצח השמים מספרים כבוד א - ל, תורת ד' תמימה משיבת נפש עדות ד' נאמנה מחכימת פתי, פיקודי ה' ישרים משמחי לב, כמה הזכות יש בלימוד התורה וכמה שמחה צריכה להיות.

מה שאחר לומד בצורה כבידה יותר בהרבה שעות מספיק מי שלומד בשמחה בשעה אחת, כשהוא מרגיש את האושר - כמה אושר זה שזכיתי ללמוד תורה לפני הקב"ה, וממילא מי שלומד ללא שמחה מבלי הזדהות אינו מרגיש את המשמחי לב ומאירת עיניים ...

ושוב נדגיש שמדובר כאן באדם שלומד כל הזמן ואומרים לו חז"ל תתלה בביטול תורה שלימודו היה לא די בשמחה, ולא ניצלת את כל הכוחות ואת כל הכשרונות והירא"ש, וממילא הלימוד ברמה פחותה ופחות בהספק, ובזה תתלה הייסורים, בביטול תורה הזה.

וזה הוא ענין השכחה ג"כ מטעם זה שהוא לא לומד בשמחה וממילא זה אינו כ"כ מעניין אותו ושוכח, שהרי דבר מעניין זוכרים, ואם אינו מעניין לו הוא שוכח ומבטל תורה...

ובזה באה התביעה של הקב"ה נכון למדת אך הקב"ה יודע שהלימוד שלך לא היה מספיק עם רצון כביר וכיסופין, וכאמור, היות ולא נצלת את הזמן כראוי, נחשב שבטלת תורה, וע"ז נאמר פשפש ולא מצא, יתלה בביטול תורה.

אנו רוצים עכשיו ללמוד במצבים הקשים האלה הגם כשזה בבית, יתלה בביטול תורה... כמו שאמרנו שצריך בשמחה בתשוקה ובריכוז, ואם ילמד בעצלתיים נכון זה לימוד אך זה לא אותו הדבר.

כמה צריך לנצל את המצב הזה להתחזק בתורה וירא"ש וי"ג עיקרים. ולהבין שהתורה זה כל הבריאה! וכל מטרת הבריאה!, ולשמוח שברוך הוא אלקינו שבראנו לכבודו וע"י השמחה נוכל לקיים את התורה ואת הזהרת התורה שחלילה שלא ניכשל בה "על אשר לא עבדת את ד' אלוקיך בשמחה"...

ונזכה לתקן את כל הדברים שהקב"ה תובע מאתנו, והקב"ה יעזור שיקוים "והסירותי מחלה מקרבך".

כתוב בפרשת השבוע פרשת שמיני, בהקמת המשכן "ותצא אש" ששרפה את בני אהרן נדב ואביהוא, מחמת שחטאו באש זרה, מהו האש זרה, אומרים חז"ל - שתויי יין שביום הראשון של עבדתם במשכן נכנסו שתויי יין למשכן, וכן מוכח מסדר הפסוקים שלאחר שנגמרה פרשה זו הקב"ה הזהיר את אהרן הכהן יין ושכר אל תשת, השאלה שנשאלת הרי נדב ואביהוא היו צדיקי הדור וזה דבר מאד תמוה וכי זה מה שיש להם לעשות ביום הראשון של הקמת המשכן? ועוד, דאין בא הדבר לידי ביטוי במילים "אש זרה"?

ומבאר בזה הכתב סופר שכיון שהיעוד שלהם היה עבודת ד' במשכן והם רצו לעשות את זה בהתלהבות ובחשק, ויין מגביר את ההתלהבות והחשק לכך הם שתו יין, ולא שחלילה שתו לשם שכרות כדרך השיכורים שזה ודאי לא ייתכן שהרי היו גדולי הדור, וא"כ שעשו זאת להתלהבות מה החטא, אומר הכתב סופר החטא היה שנכון שהיין מגביר את ההתלהבות, אך ההתלהבות מכהן שעובד בביהמ"ק נדרשת לא בצורה מלאכותי ע"י יין.

שנכון שהיין מעורר לשמחה פנימית אמיתית אך יש בו משהו מלאכותי ג"כ, והתלהבות וחשק צריך להגיע רק מתורה ויראת שמים ומהתבוננות בגדלות ה' יתברך. מזה היתה צריכה להגיע ההתלהבות בבית המקדש, אמנם בחג אנו רואים שכן השמחה נעשית ע"י יין אך ביהמ"ק שיש בו קדושה נעלית כ"כ מצריכה נקיות יתר, והחטא הוא שפגעו בקדושת המשכן שחלק מההתלהבות וחשק לא היתה אמיתית ממש. וזוהי הכוונה ל"אש זרה", היינו התלהבות לעבודת ה' ממקור חיזוני.

חז"ל אומרים רואה אדם שייסורין באין עליו יפשפש במעשיו וזה בין ביסורין לאדם פרטי ובין ביסורין לציבור, וזה כ"כ מצוי בתקופה הזו, עקב המגיפה, שיש יסורין באים עלינו, נכון שלכל העולם יש את הייסורין האלו אך זה העסק שלנו כיון שהכל בשביל ישראל.

אומרים חז"ל פשפש במעשיו ולא מצא, יתלה בביטול תורה שואל ר' חיים מוואלוז'ין, כיצד אומרים חז"ל פשפש ולא מצא 'יתלה' בביטול תורה, הרי אם יש ביטול תורה נמצא שהוא כן מצא?

אומר ר' חיים מוואלוז'ין ברוח חיים דהאמת היא שכבר רש"י מתייחס לזה שם במקום, כשהוא אומר לא מצא היינו "מידה כנגד מידה" שאמנם מצא כמה עבירות שיש לו אך אינו מצא עבירה שכנגדה מגיע לו הצרה הזאת, וע"ז אומרים לו חז"ל אם לא מצאת תתלה בביטול תורה, שאע"פ שלכאורה אינו מידה כנגד מידה, אך כיון שתורה זה כל האישיות של האדם, א"כ מי שחסר לו תורה חסר לו הכל, שרק בזה יכול להתגדל, וע"כ פשפש ולא מצא מבאר רש"י דהיינו שלא מצא מידה כנגד מידה, יתלה בביטול תורה, שכיון שהיא כל הבן אדם א"כ כל צרה שהיא היא נחשבת כנגד עוון זה, כל מה שיהיה זה כנגד זה.

א"כ כמה זה חשוב בזמנינו, אנו רואים ציבור ויחידים שייסורין באים עליהם במה יפשפש בביטול תורה, שזה המידה כנגד מידה, כמה צריך להתחזק בלימוד תורה אע"פ שלומדים

שיחת הכנה לקבלת התורה בישיבה הגדולה "בית שאן" ערב שבועות תשע"ט מרבנו מרן הגאב"ד שליט"א

תלמוד גדול שמביא לידי מעשה

ההכנה זה לא שווה כלום. צריך להתחיל להתכונן.

כמה זה חשוב, שהראש ישיבה דפה - הרב חזיזה, שכבר הספקתי להכיר אותו איך שהוא מלא בתורה ויראת שמים ובהשקפה טהורה נכונה ואמיתית. הוא לא נרתע מכל מיני קשיים, כמו שידוע שיש היום, השטן מפריע מכל הכיוונים, שמעתי שהוא גם הפריע פה בהקמת הישיבה. כן, כך צריך להיות, אם עושים דבר קדוש, בכל זאת כנראה זה שטן.

ברוך ד' יש פה מקום תורה בקדושה וטהרה, וגם זה בעידוד של הרב אויערבאך מטבריה, שהוא אחד מגדולי הדור.

ברור שאם יש הכנה כזו, המתן תורה יהיה בשיא ההצלחה שלו, וכולם פה יצאו למדנים, תלמידי חכמים ויראי שמים כמו שצריך.

הגמ' שואלת מה יותר גדול תורה או מעשה, יש מחלוקת בזה, אך הגמ' אומרת למסקנא ש'תלמוד גדול שמביא לידי מעשה'. הראשונים שואלים על זה, אם התלמוד גדול מפני שמביא לידי מעשה נמצא

שמעשה יותר גדול, ואיך אמרו "תלמוד גדול"? ויש להבין את זה. אומר הרמב"ם בפירוש המשניות, בתורה יש תרי"ג מצוות, וישאלו מה יותר לימוד התורה או קיום המצוות, שניהם חשובים אך מה יותר, לימוד התורה או קיום המצוות.

אומר הרמב"ם כתוב, 'לא עם הארץ חסיד', בלי תורה, אזי המעשה, אע"פ שעושים את המצוות אין בזה את החמימות של המצוה, את הקדושה של המצוה, את ההתעלות של המצוה - אין בזה, כמובן יהודי עושה את המצוה - יקבל שכר, אך אין בזה את כל הקדושה כמו שצריך, מה נותן למעשה המצוות את הקדושה כמו שצריך שמתעלה אתו להתקרב להקב"ה, זה לימוד התורה נותן, מי שלומד תורה יש לו את הכלים להתעלות דרך עשיית המצוות.

כמו שאמרנו, זה הכוונה - כמו שאומר הרמב"ם - לימוד גדול, לא כפשוטו של לימוד גדול שמביא לידי מעשה, לפי פשוטו הכוונה שאם לא למדת לא תדע לעשות, כך לפי פשוטו, לימוד גדול שע"י זה תדע את המעשה. אם אחד ידע את המעשה בלי ללמוד, ע"י ששואל על כל דבר, זה גם טוב.

אבל הרמב"ם אומר שלא זה הפשט, אלא הפשט הוא

אני מאד שמח להיות בישיבה הזאת. ברוך ה'. מאד מרגש. ראש ישיבה הרב חזיזה גדול בתורה גדול ביראת שמים, עמד

בנסיונות. ברוך ה' כל הבחורים כולם חזקים ברמה גבוהה בעזר ה', [ישיבה היחידה בעיר! ברוך ה']. שתזכו כולכם לגדול בתורה ויראת שמים והישיבה תגדל ותפרח, בעמל התורה בעבודת ה' בדרך הנכונה, בדרך התורה הקדושה, כמו שהנחיל אותנו, מרן רבי שמואל זצ"ל.

אנו עומדים כעת לפני חג השבועות. עם ישראל יצאו ממצרים ביום חמישי, ספירת העומר מתחילה ביום שישי ב' דפסח, הספירה הסתיימה ביום חמישי, ונתינת התורה היתה בשבת. זאת אומרת שאז היה ז' סיון, לא ו' סיון כמו שאנו עושים את חג השבועות, עומדים על זה התוס' (רישע"ז ומג"א ומהרש"א) מה הפשט שהקב"ה עשה את חג השבועות ביום החמישי, הרי למעשה התורה נתנה בשבת ביום החמישי ואחד, שהרי יום שישי היה יום החמישי, ושבת הוא יום החמישי ואחד.

המגן אברהם מתרץ על זה,

כל הענין של ספירת העומר אחר יציאת מצרים, הוא לצאת מטומאת מצרים. יציאת מצרים. להתקדם לקדושת עם ישראל בשעת מתן תורה, וצריך הרבה הכנה לקראת מתן תורה, בשביל לצאת מכל הטומאה של מצרים צריך הרבה הכנה. להבין הרבה דברים, להתקדש, לרצות להתקדש. היום האחרון היום החמישי, היה יום התכלית, השיא של כל העבודה של כל הימים, אחרי כל מה שהשקיעו כל הזמן הגיעו לדרגה של יראת שמים, לדרגה שמתבקשת להיות הדרגה הראויה לקבל את התורה, ואחרי היום הזה שהוא יום השיא של ההכנה - התורה נתנה בשבת, והתורה רצתה שחג השבועות לא יהיה ביום של מתן תורה אלא ביום של גמר ההכנה למתן תורה, של היראת שמים, של השקפות נכונות, של מסירות נפש לתורה ולקב"ה, זה היה היום, חג השבועות זה לא מתן תורה, אלא בעצם זה היום של השיא והפסגה שהגיעו אליו כהכנה למתן תורה.

ומכאן אומר המגן אברהם [והובאו הדברים גם בבאר היטב], רואים מפה שההכנה למתן תורה, להגיע ליראת שמים, להבין מה זה עבודת ה' - גדולה אפ' ממתן תורה, כי בלי ההכנה הזאת אין ערך לתורה, [אז כמובן כשאנו אומרים שזה זמן מתן תורה, זה לא ממש מדויק], אלא צריך יראת שמים גדולה, כי בלי

תלמודי התורה "נפש החיים" - ירושלים - בית שמש

ויהללוה בשערים מעשיה

אבלים ודווים אנו בתלוקה לראב"ן לב ונפש הרבנית הצדקנית המחנכת הרטלה המפורסמת כמעשיה ובצדקתה הרבה, קודשה שם שמים בכל הליכותיה ואורחותיה, העמידה דורות של בנות "בית יעקב" לתפארת, והנחילה לנשות ישראל תחת האוהל הלבנה ומסורה רבות בשנים מידי שבת בשבת, היתה נאה דורש ונאה מקיים כדורותיה סמל ומופת במסירותה הרבה למען לימוד התורה, וכל חייה טקשה אחת של יקרת התורה יראה וצניעות טהורה וכות המידות שבין אדם לחבירו, שמירת הדיבור ודקדוק ההלכה בכל פרט ופרט, עבודה לימוד רבני מרן שליט"א כל ימיה בהרכבת התורה וההלכה בישראל ובעמידתו כארי על משמר התורה זה עשרות בשנים ככל המצבים, וזתה לראות דור ישרים סבורך החולכים בדרך התורה והמסורה.

הרבנית הצדקנית

מרת עליזה פרידמן ע"ה

שנלכ"ע בחטף כשיכה טובה וכשם טוב כימי מעד ומופה ביום ז' ניסן

ובזאת נשלח תחנונו כבוד ובהדרת כבוד ובחרדת קודש קמיה רבני הנרול נשיא הת"ת

מרן הגאב"ד שליט"א

הנשוא את משא החינוך הטוב באר"ק ומכוון דרכי כהנא הת"ת הרבי החינוך על כל צעד ושעל בדרך ישראל סבא, ממנו עצת ותושייה לנו ולכל בית ישראל בשעה קשה זו כאשר קמים עלינו מבית ומחוץ, לעמוד על משמר הדת ולשמור את משמרת התורה כאשר היתה באמנה איתנו מרביתנו הגדולים ויע"א.

בעל הנחמות ירפא את שכני, בחמשך הדורות לתפארת והנהלת התורה בישראל ינחם, מתוך בריאות איתנה עוד ינוכח כשיבת,

עדי יקצו וירגנו שוכני עפר בב"א

ההנהלה המלמדים ההורים והתלמידים

כמה שזכותם פה, יש אורה של קדושה, רואים את זה על הפנים רואים את זה על הכל, וגם שמעתי מאחרים כבר. ה' יעזור שנוכח, הרי כל שנה שיש מתן תורה מתחדש אור מהשמים לקבלת התורה, עוד הפעם צריך לקבל את התורה מחדש, להתחזק עוד פעם ביראת שמים, וללמוד בספרי מוסר, [בטח לומדים.

כמה, חצי שעה? לומדים כמו שצריך. ולא כאלה שעושים "בערך"] לדעת שזה העיקר, כמו שאמר המגן אברהם, שהיום הזה של יום החמישים זה היום של היראת שמים ובלי זה אין את התורה.

שהלימוד גדול כיון שע"י שלומדים תורה ומתקרבים להקב"ה, זה הקירבה הכי גדולה להקב"ה - ללמוד תורה, אז יש ערך למעשה, לא שלא יודעים את המעשה לא זה הפשוט, אלא אין ערך למעשה כמו שכתוב לא עם הארץ חסיד, אין ערך למעשה לימוד גדול שמביא לידי מעשה, א"כ נכשיו מוכן מה יותר גדול, מעשה בתור תכלית הוא לכשיעצמו אין בו ערך כל כך, רק הלימוד נותן את הערך למעשה, לא רק ללימוד עצמו שהוא גם מצוה, אלא גם למצוה.

במיוחד

בזמננו שהקולקול של הרחוב גדול מאד, אין לך יום שאין צרתו מרובה מחברתה, כל הכלים הטמאים והתקשורת וכל מה שיש - מקלקל את כל הדור, זה חודר למחנה החרדי ג"כ לצערנו. צריכים להתחזק לא לעזוב את התורה, כמו שנאמר ביהושע (יהושע א, ח - ט) 'רק חזק ואמץ לא ימוש ספר התורה הזה מפיק והגית בו יומם ולילה', זה נותן את הכח לשמור את המעשה ולהיות יהודי כמו שצריך, ובלי זה אי אפשר.

אני מחל לכולכם, שכל אחד יגדל ויפרח להיות תלמיד חכם, להיות קרוב להקב"ה, להקים משפחה כמו שצריך, של תורה, של יראת שמים. הקב"ה יעזור, ויש לדעת שכל מקום שיש שם תורה זה משפיע אפי' לא עושים השפעה מיוחדת ניצם הוויה זה משפיע על כל העיר בית שאן, אני בטוח בזה במאה אחוז, הקב"ה יעזור שנוכח כולנו בסיעתא דשמיא, לעבוד את הקב"ה, בתורה ויראת שמים..

עלון לגבוהת הלב ורוממות הדעת על משכנות הרועים מכבשות של רבינו מרן הגאב"ד שליט"א י"ל ע"י אגודת "על משכנות הרעים"

ניתן לקבל את הגיליונות בדוא"ל הנ"ל תרומות להפצת העלון במוקדי נדרים פלוס 7470557@gmail.com
עלון "על משכנות הרועים" ובגדלים-פון במספר 03-7630585 קודד מש

לעילוי נשמת

הגאון רבי אשר יעקב
בן הגאון רבי אהרן וועטסהיים זצ"ל
חבר בד"צ מנצ'סטר
וראש מערך הכשרות איגוד הרבנים
נלב"ע ט ניסן תש"פ
נתרם במלאת השלושים
ע"י בני המשפחה

לעילוי נשמת

הרבנית הצדקנית אשת חבר לרבינו
מרן הגאב"ד שיבלחט"א
מרת עליזה בת הגאון רבי מרדכי מאיר קארפ ע"ה
נלב"ע ז' ניסן תש"פ
נתרם במלאת השלושים ע"י בני המשפחה

נתרם
להצלחת
ר.מ.
זכות
התורה
תעמוד
להם ולב"ב